

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 42

Trettende Møde.

Løvedagen den 15de Februar.

(Forts.)

Balth. Christensen (fortsat.) Jeg vil ikke her gaae i nogen Detail, saa meget mindre, som jeg seer, at den ærede Indenrigsminister ikke er tilstede paa sit Sæde i dette Dieblik; men jeg vil gjentage, at ikke ved Noget vil Ministeriet lettere kunne vise sin oprigtige Ærbødighed og Kjærlighed for Grundlovens Virkeliggjorelse end ved snart og aabent at meddele os et Udkast til en med vor Grundlov virkelig i Sandhed stemmende Commune-Lov (Hør!). Jeg finder mig saa meget mere opfordret til de Antydninger, jeg her har gjort, som det ogsaa af den ærede Finansministers egne Uttringer fremgik, at han var fattet paa endnu mere forøgede Udgifter til Statens Styrelse. Jeg vil i den Henseende blot gjentakke hans Uttring med Hensyn til Udgifts-Anslaget til Statsraadet. Men det vil ikke være undgaaet Nogen, der har gennemgaaet endogsaa blot ganske flygtigt den os forelagte Finanslov og dennes Bilage; det vil ikke være undgaaet Nogen, mener jeg, at denne Lov maa gjøre det Indtryk paa sine Læsere, at det er saa langtsfra, at Embedsmændenes Antal er formindsket, eller at Udgifterne til Embedsvæsenet ere aftagne, at meget mere nye Poster i mange forskellige Retninger ere oprettede, og at tildeels meget høie Gageringer ere komne tilstede. (Hør!) Jeg troer ikke, at der er nogen Mand i denne Sal, som jo hylber den Grundfætning, at en Arbejder skal lønnes for sit Arbejde; jeg troer ikke, at der er Nogen i denne Sal, uden at han jo med Glæde vil tilstaae Regjeringen ogsaa med Hensyn til sin Virksomhed indad de fornødne pecuniære Midler til at faae dens Arbejder gjorte. Men jeg troer, at Ministeriet maa deri være enigt med os Alle, at den yderste Forsigtighed og Betænkelighed maa iagttas

ges ved Dyrettelsen af saadanne nye Poster paa en Tid, da vor finansielle Forfatning er saa trykket, som for Dieblirket, og paa en Tid, hvor Folket og Regjeringen sikkerligt lige oprigtigt erkende, at een af vore Kræftskader er netop den uforholdsmæssigt store Masse af lønede Forvaltningsmand. Og her kommer jeg da til at gjøre det ærede Ministerium og navnlig Finansministeren et andet Spørgsmaal. Han har brugt det Udtryk, „at vort Bestyrelsesvæsen havde den Brøst, at det havde en Masse Embedsmænd, som for en Deel vare meget slet lønede.“ Jeg giver ham Ret deri, men jeg vil tillade mig at spørge: Kan det ikke siges med samme Føie, at vort Bestyrelsesvæsen lider af en anden Brøst og maaskee alvorligere Brøst endnu, den nemlig, at det har overvætted, forholdsvis overvætted store og mange Embeds-Functio-ner uforholdsviis høit lønede? Jeg vil i den Henseende ikke blot henpege paa, hvad der allerede gjentagende er yttret, og hvorpaa jeg ikke atter skal gaae nærmere ind, da den ærede Indenrigsminister ikke er tilstede; men jeg vil kun, foruden at henpege paa, hvorledes det netop i de høie Embedsstillinger mere og mere er bleven en, som jeg seer endogsaa i nærværende Budget, fremtrædende Skik, at cumulere Lønninger, at cumulere de forskjelligste tildeels upassende Bestillinger, for at cumulere de dertil hørende Lønninger; kun endnu udhæve, at Budgettet viser Exempler paa, at Embedsmænd, som selv i den allernyeste Tid have opnaaet en meget høi, en efter vort Lands Forhold meget høi Lønning, ikke have undseet sig ved at søge og ikke have modt Modstand fra Ministeriets Side i at erholde Tillæg af enkelte 100 Rbd., fordi de have faaet Tillæg af enkelte Forretninger. Jeg troer, at Folk og Regjering ikke bør lade Sligt være upaa-talt. Jeg troer, at det maa være den ærede Finansminister hjært, at man herfra alvorligt og indtrængende gjør opmærksom